

Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht, aflevering 43 2020, nummers 880 – 902 vrijdag 20 november 2020

Landelijk Bureau Vakinhoud rechtspraak, team bestuursrecht

Externe email redactieJnB@rechtspraak.nl
Telefoon 088 361 1020
Citeertitels JnB 2020

De Jurisprudentienieuwsbrief bestuursrecht (JnB) komt – uitgezonderd in vakantieperiodes - elke week uit en bevat een selectie van de meest actuele en belangrijkste bestuursrechtelijke jurisprudentie. De uitspraken worden per (deel)rechtsgebied aangeboden. Door in onderstaande inhoudsopgave op het onderwerp van voorkeur te klikken komt u direct bij de uitspraken op het desbetreffende rechtsgebied. De essentie van de uitspraak wordt beknopt weergegeven in koptekst en samenvatting. De link onder de uitspraak leidt door naar de volledige tekst van de uitspraak.

Inhoud

In deze Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht vindt u de volgende onderwerpen: (Door op het onderwerp te klikken komt u direct bij de uitspraken op het betreffende rechtsgebied.)

Algemeen bestuursrecht.....	3
Handhaving	7
Omgevingsrecht	7
Wabo	7
Natuurbescherming.....	10
Waterwet.....	12
Volksverzekeringen.....	13

Disclaimer

De Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht is een uitgave van het Landelijk Bureau Vakinhoud rechtspraak (hierna: LBVr), team bestuursrecht. De nieuwsbrief is met de grootst mogelijke zorg samengesteld. Het LBVr kan de juistheid, volledigheid en actualiteit van de nieuwsbrief echter niet garanderen. Voor zover de nieuwsbrief links bevat naar websites, is het LBVr niet aansprakelijk voor de inhoud daarvan. De inhoud van de nieuwsbrief is uitsluitend bedoeld voor uw eigen gebruik. Ander gebruik, waaronder de commerciële exploitatie van de inhoud van de nieuwsbrief, is niet toegestaan. Er kunnen geen rechten aan de inhoud van de nieuwsbrief worden ontleend. Het gebruik dat wordt gemaakt van de inhoud van de nieuwsbrief komt voor eigen risico. Aansprakelijkheid voor schade, in welke vorm dan ook - direct en / of indirect - ontstaan door dan wel voortvloeiend uit gebruik van de inhoud van de nieuwsbrief, wordt door het LBVr afgewezen.

Sociale zekerheid overig	15
TOZO, NOW, TOFA.....	15
Bestuursrecht overig	16
APV-Exploitatievergunning	16
Arbeidsomstandighedenwet.....	18
Drank- en horecawet.....	19
Wet op de rechtsbijstand	20
Vreemdelingenrecht.....	22
Richtlijnen en verordeningen	22

Algemeen bestuursrecht

JnB2020, 880

CRvB, 10-11-2020 (publ. 16-11-2020), 19/1710 PW

college van burgemeester en wethouders van Vlaardingen.

Awb 4:17 lid 6, 6:12 lid 2 aanhef en onder b

DWANGSOM EN BEROEP BIJ NIET TIJDIG BESLIJSEN. I.c. heeft de rechtbank terecht geoordeeld dat appellante het college onredelijk laat in gebreke heeft gesteld. Wat onredelijk laat is, kan niet in zijn algemeenheid worden bepaald. Daarvoor is niet zonder meer doorslaggevend wanneer de oorspronkelijke aanvraag of het bezwaar is ingediend. Wel is van belang of en hoe er nadien van gedachten is gewisseld tussen aanvrager en bestuursorgaan.

[...] heeft appellante onder meer aanvragen om een woonkostentoeslag [...] en een vrijwilligersbonus [...] ingediend. [...]

4.1. In deze zaak is in geschil het antwoord op de vraag of het college terecht heeft beslist dat het geen dwangsom aan appellante verschuldigd is, omdat appellante het college onredelijk laat in gebreke heeft gesteld.

4.2. Niet in geschil is dat de termijn waarbinnen op de in 1.1 genoemde aanvragen diende te worden beslist op 27 februari 2017 verstreek. Dit betekent dat het college vanaf 28 februari 2017 in gebreke was en dat appellante, zoals volgt uit artikel 6:12, tweede lid, aanhef en onder b, van de Algemene wet bestuursrecht (Awb), het college **vanaf die datum in gebreke kon stellen. [...]**

4.4. Dat het college appellante niet heeft meegedeeld dat het besluit op de aanvragen niet binnen acht weken kon worden gegeven en geen redelijke termijn heeft genoemd binnen welke de besluiten wel tegemoet konden worden gezien, maakt, anders dan appellante stelt, niet dat aan de ingebrekestelling geen redelijke termijn kon worden verbonden. Uit artikel 4:17, zesde lid, van de Awb noch uit enig ander wettelijk voorschrift volgt een beletsel hiertoe als het college niet vermeldt binnen welke termijn het beslist.

4.5. In de geschiedenis van de totstandkoming van artikel 4:17 van de Awb (Kamerstukken II 2004-2005, 29 934, nr. 6, blz. 13) is over de ingebrekestelling onder meer vermeld dat geen dwangsom verschuldigd is als het bestuursorgaan onredelijk laat in gebreke is gesteld. **In de term 'onredelijk' zit weliswaar ruimte voor interpretatie, maar** men mag toch aannemen dat, omdat de burger daar doorgaans belang bij heeft, zo snel mogelijk nadat de beslistermijn is verlopen, wellicht hooguit enkele weken, het bestuursorgaan in gebreke zal stellen. Wat onredelijk laat is, kan niet in zijn algemeenheid worden bepaald. Daarvoor is niet zonder meer doorslaggevend wanneer de oorspronkelijke aanvraag of het bezwaar is ingediend. Wel is van belang of en hoe er nadien van gedachten is gewisseld tussen aanvrager en bestuursorgaan.

4.6. De rechtbank heeft terecht geoordeeld dat appellante het college onredelijk laat in gebreke heeft gesteld. Niet in geschil is dat appellante het college op 24 juni 2017 in gebreke heeft gesteld. Het tijdsverloop tussen het verstrijken van de beslistermijn en de ingebrekestelling is bijna zeventien weken. Dat is aanzienlijk langer dan het in de **wetsgeschiedenis genoemde tijdsverloop van 'hooguit enkele weken'**. Niet is gebleken dat appellante ná het verstrijken van de beslistermijn en vóór 24 juni 2017 op enig

moment over het uitblijven van een beslissing op zijn aanvragen in contact is getreden met het college. Dit contact heeft alleen na de ingebrekestelling plaatsgevonden. De grond dat wat onredelijk laat is ook afhangt van de verwachting die de belanghebbende kan en mag hebben bij de tijd die het bestuursorgaan normaliter nodig heeft om op de aanvraag te beslissen slaagt niet. Met het instellen van een ingebrekestelling binnen een redelijke termijn wordt immers juist beoogd het college tot spoedige besluitvorming te bewegen. Verder slaagt het beroep op het door appellante aangehaalde arrest van de Hoge Raad van 19 december 2014 ([ECLI:NL:HR:2014:3607](#)) niet, reeds omdat dit arrest ziet op een andere rechtsvraag dan hier in geding. De door appellante aangehaalde uitspraak van de Raad van 17 februari 2017 ([ECLI:NL:CRVB:2017:570](#)) baat appellante evenmin. In deze uitspraak stelt de Raad voorop dat zich een specifieke situatie voordeed en dat gezien de omstandigheden van dat geval redelijkerwijs niet gezegd kon worden dat betrokkene in verzuim is geweest. Daarvan is hier geen sprake.

4.7. Het college was dan ook geen dwangsom aan appellante verschuldigd. [...]

[ECLI:NL:CRVB:2020:2768](#)

JnB2020, 881

MK ABRS, 18-11-2020, 201908624/1/R1

college van burgemeester en wethouders van Amsterdam.

Awb 4:17

DWANGSOM EN BEROEP BIJ NIET TIJDIG BESLIJSEN. I.c. is op grond van het zevende lid van artikel 4:17 van de Awb in dit geval slechts één dwangsom verbeurd door niet tijdig te beslissen. In de uitspraak van de ABRS van 4 juli 2018, [ECLI:NL:RVS:2018:2211](#), is overwogen dat artikel 4:17, zevende lid, van de Awb geen betrekking heeft op de ingebrekestelling, bedoeld in het derde lid, maar op de aanvrager van een beschikking die niet tijdig is gegeven, bedoeld in het eerste lid van artikel 4:17 van de Awb. Daarbij is mede van belang dat een ingebrekestelling geen aanvraag is. Dit betekent dat niet het aantal ondertekenaars van de ingebrekestellingen bepalend is, maar het aantal bezwaarmakers (aanvragers). Er zijn in dit geval zes nagenoeg identieke bezwaarschriften ingediend. Gelet hierop is terecht geoordeeld dat het college één dwangsom heeft verbeurd en dat het college de dwangsom terecht heeft verdeeld over de indieners van de bezwaarschriften.

Geen rechtsregel verzet zich ertegen dat het college bij een besluit op bezwaar gelijktijdig beslist over de verschuldigheid van een dwangsom.

[ECLI:NL:RVS:2020:2736](#)

JnB2020, 882

MK ABRS, 18-11-2020, 201907913/1/A2

bestuur van de Stichting Openbaar Basisonderwijs Westelijke Tuinsteden.

Awb

PROCESBELANG. Verwijderingsbesluit. I.c. kan [appellante] in haar hoger beroep worden ontvangen. Het betoog van de stichting gaat eraan voorbij dat [appellante] nog een rechtens te beschermen belang heeft bij een beoordeling

van de rechtmatigheid van het verwijderingsbesluit. Daarbij is redengevend dat het verwijderingsbesluit, gelet op de gronden waarop dit is genomen, een publiekelijke afwijzing van het gedrag van de ouders van de verwijderde leerling impliceert (vergelijk de jurisprudentie van de Afdeling over de oplegging van een huisverbod, bijvoorbeeld de uitspraak van 19 mei 2010, [ECLI:NL:RVS:2010:BM4973](#)). Gelet hierop is tot op zekere hoogte aannemelijk dat [appellante] als gevolg van het verwijderingsbesluit in haar eer en goede naam is geschaad.

[ECLI:NL:RVS:2020:2745](#)

JnB2020, 883

ABRS, 18-11-2020, 201909351/1/R2

college van burgemeester en wethouders van Nuenen, Gerwen en Nederwetten.

Awb 8:61 lid 3, 8:67, 8:79

MONDELINGE UITSPRAAK. Uit artikel 8:67 van de Awb volgt niet dat de letterlijke tekst van de mondelinge uitspraak in het proces-verbaal wordt opgenomen. Volstaan kon worden met het mondeling uitspreken van de beslissing en de gronden daarvan in het openbaar, en de gronden in het proces-verbaal nader uitwerken.

Het in strijd met artikel 8:61, derde lid, van de Awb niet beslissen op het verzoek om een proces-verbaal van de zittingsaantekeningen op te maken, wat daar ook van zij, is geen gebrek aan de aangevallen uitspraak zelf en kan daarom niet tot vernietiging daarvan leiden.

Besluit waarbij een tijdelijke omgevingsvergunning is verleend voor het plaatsen van 16 **woningen**. [...]

3. [appellant] betoogt dat de rechtbank heeft gehandeld in strijd met artikel 8:67 van de Algemene wet bestuursrecht (hierna: de Awb) door het doen van een mondelinge uitspraak. Hij stelt dat hij daardoor onaanvaardbaar in zijn processuele belangen is **geschaad**. [...]

3.2. De rechtbank heeft na sluiting van het onderzoek ter zitting op 4 november 2019 onmiddellijk mondeling uitspraak gedaan. De rechtbank heeft daarbij beslist dat het beroep van [appellant] ongegrond is. De rechtbank heeft, anders dan [appellant] stelt, van de mondelinge uitspraak een proces-verbaal opgemaakt waarin de gronden van de beslissing en de beslissing zelf zijn vermeld. Dit proces-verbaal is op 11 november 2019 aan partijen verzonden.

3.3. De Afdeling overweegt dat de wijze waarop de mondelinge uitspraak is gedaan in overeenstemming is met artikel 8:67 van de Awb. [appellant] stelt dat de gronden van de beslissing van de rechtbank nadien zijn aangevuld, maar hij is niet op de zitting van de rechtbank verschenen. Het college heeft gesteld dat de rechtbank bij het doen van de mondelinge uitspraak heeft overwogen dat de beroepsgronden van [appellant] ongegrond zijn, daarbij de motivering van het college heeft overgenomen, en vervolgens het beroep ongegrond heeft verklaard en geoordeeld dat voor een proceskostenveroordeling geen aanleiding bestaat. Anders dan [appellant] stelt, volgt uit artikel 8:67 van de Awb niet dat de letterlijke tekst van de mondelinge uitspraak in het

proces-verbaal wordt opgenomen. De rechtbank kon volstaan met het mondeling uitspreken van de beslissing en de gronden daarvan in het openbaar, en de gronden in het proces-verbaal nader uitwerken. Het proces-verbaal bevat de beslissing en de gronden daarvan, is ondertekend door de voorzitter en de griffier, en bevat de vermelding dat binnen zes weken na de dag van verzending van het proces-verbaal hoger beroep kan worden ingesteld bij de Afdeling. Daarmee voldoet het proces-verbaal aan het bepaalde in artikel 8:67, derde, vierde en zesde lid, van de Awb.

Artikel 8:67 van de Awb stelt geen voorwaarden aan het gebruik van de bevoegdheid om mondeling uitspraak te doen en dat blijkt ook niet uit de geschiedenis van de totstandkoming van deze bepaling (vergelijk de uitspraak van de Afdeling van 12 april 2011, [ECLI:NL:RVS:2011:5471](#)). De rechter bepaalt of een mondelinge uitspraak kan worden gedaan. De stellingen van [appellant] dat het niet gaat om een evident geval en de zaak bovendien complex is, kunnen daarom niet leiden tot het oordeel dat is gehandeld in strijd met artikel 8:67 van de Awb.

Verder overweegt de Afdeling dat de termijn voor het instellen van hoger beroep is aangevangen op de dag na de dag waarop de mondelinge uitspraak op voorgeschreven wijze is bekendgemaakt. Als zodanige bekendmaking wordt niet aangemerkt het mondeling uitspreken van de beslissing en de gronden als bedoeld in artikel 8:67 van de Awb, maar verzending van het proces-verbaal van de mondelinge uitspraak, als voorgeschreven in artikel 8:79, eerste lid, van de Awb (vergelijk de uitspraak van de Afdeling van 19 maart 2003, [ECLI:NL:RVS:2003:AF6011](#), onder 2.2). In het proces-verbaal van de rechtbank is daarom terecht vermeld dat binnen zes weken na de dag van verzending van het proces-verbaal hoger beroep kan worden ingesteld bij de Afdeling. [appellant] heeft van die mogelijkheid ook tijdig gebruik gemaakt. Voor zover [appellant] heeft gewezen op de uitspraak van de Hoge Raad van 20 april 2018, [ECLI:NL:HR:2018:650](#), overweegt de Afdeling dat daarbij is geoordeeld over de aanvang van de rechtsmiddelen termijn in het burgerlijk procesrecht. Die situatie is in deze - bestuursrechtelijke - procedure niet aan de orde. Voor zover [appellant] stelt dat de mogelijkheid tot het instellen van hoger beroep niet in het openbaar op 4 november 2019 is uitgesproken, overweegt de Afdeling dat in de aantekeningen van het verhandelde ter zitting van de rechtbank is vermeld dat de rechter mededeelt dat tegen de uitspraak binnen zes weken na de dag van verzending van het proces-verbaal hoger beroep kan worden ingesteld bij de Afdeling. Van deze mededeling is in het proces-verbaal melding gemaakt als bedoeld in artikel 8:67, zesde lid, van de Awb. Zoals de Afdeling eerder heeft overwogen (bijvoorbeeld de uitspraak van 21 februari 2018, [ECLI:NL:RVS:2018:592](#)), dient in beginsel te worden uitgegaan van de juistheid van hetgeen door de griffier is vastgelegd in het proces-verbaal van het verhandelde ter zitting. Alleen indien er duidelijke aanwijzingen zijn dat het proces-verbaal geen juiste weergave is van het ter zitting verhandelde, kan van dit beginsel worden afgeweken. Daarvan is in dit geval geen sprake. Daarbij neemt de Afdeling in aanmerking dat [appellant] niet ter zitting is verschenen.

Het betoog faalt. [...]

4. [appellant] betoogt dat de rechtbank in strijd met artikel 8:61, derde lid, onder a, van de Awb heeft geweigerd op zijn verzoek een proces-verbaal met aantekeningen van het **verhandelde ter zitting aan hem te verstrekken. [...]**

4.1. De Afdeling overweegt dat het in strijd met artikel 8:61, derde lid, van de Awb niet beslissen op het verzoek om een proces-verbaal van de zittingsaantekeningen op te maken, wat daar ook van zij, geen gebrek aan de aangevallen uitspraak zelf is en **daarom niet tot vernietiging daarvan kan leiden. [...]**

[ECLI:NL:RVS:2020:2747](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Handhaving

JnB2020, 884

MK ABRS, 18-11-2020, 202000279/1/A3

burgemeester van Amsterdam.

Awb 1:3

HANDHAVING. GEDOGEN. BESLUIT. HERSTELSANCTIE. De bestuursrechter is in dit geval bevoegd een oordeel te geven over het gehele besluit waarbij de exploitatievergunning is ingetrokken en de coffeeshop van de gedooglijst is geschrapt.

I.c. is terecht geoordeeld dat het tijdelijk intrekken van de exploitatievergunning een herstelsanctie is. Ook het, daarmee samenhangende, schrappen van de gedooglijst leidt niet tot het oordeel dat het besluit een bestraffende sanctie is.

[ECLI:NL:RVS:2020:2771](#)

Zie ook de samenvatting van deze uitspraak onder het kopje "APV-Exploitatievergunning" (JnB2020, 895).

[Naar inhoudsopgave](#)

Omgevingsrecht

Wabo

JnB2020, 885

MK ABRS, 18-11-2020, 201907617/1/R2

college van burgemeester en wethouders van Waalre.

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo) 2.1 lid 1 aanhef en onder b WABO. HANDHAVING. PRIORITERINGSREGELING BESTEMMIINGSPLAN. Een redelijke uitleg van de in artikel 46.1 van de planregels opgenomen prioriteringsregeling brengt met zich dat de regels van de lagere

dubbelbestemming alleen dan geen toepassing vinden indien toepassing van die regels de belangen die gemeoid zijn met de hoger geprioriteerde dubbelbestemmingen doorkruist. Daarvan is in dit geval geen sprake.

[...] last onder dwangsom [...] om diverse overtredingen op de percelen [...] te beëindigen.

[...] 5.1. Ingevolge het bestemmingsplan rusten op het perceel waar de leidingen en kabels zijn aangebracht de enkelbestemmingen "Bos" en "Natuur". [...]

Daarnaast rusten op het perceel, voor zover van belang, de dubbelbestemmingen "Waarde - Archeologie Hoge verwachtingen overige gebieden" en "Waarde - NNB" [...]

[...] 5.2. In artikel 46.1 van de planregels is een prioriteringsregeling tussen enkel- en dubbelbestemmingen opgenomen. Artikel 46.1.1 bepaalt dat waar een enkelbestemming samenvalt met een dubbelbestemming primair het bepaalde voor de dubbelbestemming geldt en secundair de regels van de enkelbestemming. Artikel 46.1.2 bepaalt dat waar dubbelbestemmingen samenvallen, een prioriteitsvolgorde geldt, waarbij de prioriteit aflopend is. Uit dit artikel volgt dat de dubbelbestemming "Waarde - Archeologie Hoge verwachting overige gebieden" een hogere prioriteit heeft dan de dubbelbestemming "Waarde - NNB".

5.3. Anders dan de rechtbank is de Afdeling van oordeel dat de omstandigheid dat de dubbelbestemming "Waarde - Archeologie Hoge verwachting overige gebieden" een hogere prioriteit heeft dan de dubbelbestemming "Waarde - NNB", niet betekent dat aan die laatstgenoemde dubbelbestemming geen betekenis toekomt. Naar het oordeel van de Afdeling brengt een redelijke uitleg van de in artikel 46.1 opgenomen prioriteringsregeling met zich dat de regels van de lagere dubbelbestemming alleen dan geen toepassing vinden indien toepassing van die regels de belangen die gemeoid zijn met de hoger geprioriteerde dubbelbestemmingen doorkruist. Daarvan is in deze zaak geen sprake. De in de prioriteringsregeling vervatte onderlinge rangorde bevat naar het oordeel van de Afdeling geen zodanige tegenstrijdigheden dat daardoor niet op een redelijke manier een afweging kan worden gemaakt met het oog op een goede ruimtelijke ordening. Zoals uit de plantoelichting volgt, beoogt de dubbelbestemming voor archeologie de aanwezige archeologische waarden in het plangebied te beschermen. De dubbelbestemming "Waarde - NNB" heeft betrekking op het waarneembare deel van het buitengebied. Het college heeft toegelicht dat archeologische waarden niet te verwachten zijn op minder dan 0,30 m onder het bestaande maaiveld, zodat in de planregels die gelden voor de dubbelbestemming "Waarde - Archeologie Hoge verwachting overige gebieden" een uitzondering op de vergunningplicht is opgenomen voor grondwerkzaamheden die tot een diepte van 0,30 m plaatsvinden. Deze uitzondering geldt niet voor de natuurwaarden, omdat die veelal in of direct onder het maaiveld zijn gelegen. Beide dubbelbestemmingen zijn daarom noodzakelijk om zowel de archeologische waarden als de natuurwaarden te beschermen. Dit betekent dat het college zich in zijn besluitvorming terecht op het standpunt heeft gesteld dat in rangorde van de gestelde prioritering in dit geval ook getoetst moet worden aan de dubbelbestemming "Waarde - NNB" en dat het op de voor deze dubbelbestemming aangewezen gronden verboden is om zonder omgevingsvergunning leidingen aan te

leggen, ongeacht de diepte waarop deze zijn gelegen. De rechtbank heeft dit niet **onderkend**. [...]

6. Gelet op wat hiervoor is overwogen, heeft het college zich terecht op het standpunt gesteld dat voor het aanleggen van kabels en leidingen een omgevingsvergunning voor het uitvoeren van werkzaamheden als bedoeld in artikel 2.1, eerste lid, aanhef en onder **b, van de Wabo vereist is**. [...]

[ECLI: NL: RVS: 2020: 2749](#)

JnB2020, 886

MK Rechtbank Noord-Nederland, 03-11-2020 (publ. 13-11-2020), LEE 19/ 2468
Minister van Economische Zaken en Klimaat, verweerder.

Wet ruimtelijke ordening (Wro) 7.1, 3.36

WABO. HANDHAVING. PREVENTIEF. BEVOEGDHEID. In dit geval is niet verweerder, maar zijn de colleges van burgemeester en wethouders van de gemeenten Borger-Odoorn en Aa en Hunze bevoegd met betrekking tot de handhaving van de door verweerder verleende omgevingsvergunningen voor windturbines.

[...] **5. Eiseres heeft in de brief van 2 januari 2019 verzocht om handhaving met betrekking tot het voorbereiden en plaatsen van windturbines in de Drentse Veenkoloniën**. [...]

[...] **6.1 De rechtbank stelt allereerst vast dat het verzoek van eiseres van 2 januari 2019 om handhaving moet worden gezien als een verzoek om preventief handhavend op te treden**. Hiertoe overweegt de rechtbank dat op het moment van het indienen van het verzoek om handhaving er nog geen uitvoering werd gegeven aan de verleende omgevingsvergunningen en de windmolens ook nog niet in werking waren. Echter waren er volgens eiseres aanwijzingen dat er windmolens werden aangeschaft met een te hoog vermogen waardoor de voorschriften uit de verleende omgevingsvergunning niet konden worden nageleefd zodat er een overtreding zou gaan plaatsvinden. In dit kader heeft eiseres verweerder verzocht om handhavend op te treden.

[...] **6.3 Naar het oordeel van de rechtbank is verweerder niet bevoegd om handhavend op te treden wegens de gestelde overtredingen van de voorschriften van de verleende omgevingsvergunningen**. Hiertoe verwijst de rechtbank naar het bepaalde in artikel 7.1, eerste lid, van de Wro. Daarnaast wijst de rechtbank er op dat de Minister in dit geval de bevoegdheid aan zich heeft getrokken op basis van artikel 3.36 van de Wro. Uit de parlementaire geschiedenis van de totstandkoming van de Wro blijkt dat in dat geval de bevoegdheid tot handhaving bij het college van burgemeester en wethouders blijft berusten (*Kamerstukken II 2002/03, 28 916, nr. 3, p. 74 en 118*). Gelet hierop zijn de colleges van burgemeester en wethouders van de gemeenten Borger-Odoorn en Aa en Hunze bevoegd met betrekking tot de handhaving van de door verweerder verleende omgevingsvergunningen. Verweerder had het bezwaar van eiseres tegen de brief van 20 maart 2019, naar het oordeel van de rechtbank, dan ook ongegrond moeten verklaren. De brief van 20 maart 2019 is weliswaar een besluit, zie hetgeen hierover is overwogen in rechtsoverwegingen 5 tot en met 5.4, maar verweerder heeft in die brief terecht

gesteld dat hij niet bevoegd is ten aanzien van het verzoek om handhaving van de door hem verleende **omgevingsvergunningen**. [...]

[ECLI:NL:RBNNE:2020:3847](#)

JnB2020, 887

MK Rechtbank Overijssel, 13-11-2020 (publ. 17-11-2020), AWB 19/1224 college van burgemeester en wethouders van Tubbergen, verweerder.

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (hierna: Wabo) 2.1 lid 1 aanhef en onder e Regeling geurhinder en veehouderij (hierna: Rgv)

WABO-milieu. Exceptieve toetsing. Op 20 juli 2018 heeft de staatssecretaris de Rgv gewijzigd, waarbij - onder meer en voor zover hier van belang - de geuremissiefactoren van alle combiwassers zijn verhoogd. Deze wijziging is niet in strijd met het vertrouwensbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel, het motiveringsbeginsel en het evenredigheidsbeginsel.

[ECLI:NL:RBOVE:2020:3776](#)

Overige jurisprudentie Wabo-milieu:

- Voorzieningenrechter ABRS, 17-11-2020 (publ. 18-11-2020), 202005526/2/R2

([ECLI:NL:RVS:2020:2711](#));

- ABRS, 18-11-2020, 202000551/1/R4 ([ECLI:NL:RVS:2020:2757](#)).

[Naar inhoudsopgave](#)

Natuurbescherming

JnB2020, 888

ABRS, 18-11-2020, 201808873/1/R2

college van gedeputeerde staten van Overijssel.

Wet natuurbescherming (Wnb) 2.7 lid 2

NATUURBESCHERMING. HANDHAVING. De gevolgen van de emissie van de verkeersbewegingen moeten bij de verlening van een Wnb-vergunning voor een veehouderij worden betrokken en beoordeeld. In dit geval is de weigering om handhavend op te treden tegen de bedrijfsactiviteiten van een veehouderij terecht in stand gelaten.

[...] **1. Bij brief van [...] heeft SLB het college verzocht om handhavend op te treden tegen activiteiten van [bedrijf] [...], die schadelijke effecten hebben op nabijgelegen Natura 2000-gebieden. [...]**

[...] **4. In de aangevallen uitspraak heeft de rechtbank overwogen dat het college terecht heeft geweigerd om handhavend op te treden tegen de activiteiten van het bedrijf, omdat op dat moment voor die activiteiten een vergunning op grond van artikel 2.7, tweede lid, van de Wnb was verleend. [...]**

[...] **6. De Afdeling overweegt allereerst dat een Wnb-vergunning wordt verleend voor een project, zoals de oprichting, uitbreiding of exploitatie van een veehouderij. Bij de**

verlening van een Wnb-vergunning voor een dergelijk project moeten alle gevolgen van dat project voor Natura 2000-gebieden worden beoordeeld.

Onder verwijzing naar de uitspraak van 9 september 2020, ([ECLI:NL:RVS:2020:2170](#), onder 7), overweegt de Afdeling dat dat ook geldt voor transportbewegingen die inherent zijn aan de exploitatie van een veehouderij. Daarbij moet bijvoorbeeld worden gedacht aan verkeersbewegingen van tractoren en het aan- en afvoertransport van vee. Het uitvoeren van die verkeersbewegingen is noodzakelijk voor een veehouderij en is een gevolg van dat project.

Uit het voorgaande volgt dat de gevolgen van de emissie van de verkeersbewegingen bij de verlening van een Wnb-vergunning voor een veehouderij moeten worden betrokken en beoordeeld.

Gelet hierop ziet de Afdeling geen grond voor het oordeel dat SLB in bezwaar tegen de afwijzing van haar handhavingsverzoek geen gronden meer mocht aanvoeren over de emissie van de transportbewegingen van de veehouderij, nu zij aan haar handhavingsverzoek de emissie van het project als geheel en de negatieve gevolgen daarvan voor Natura 2000-gebieden ten grondslag heeft gelegd.

De rechtbank heeft dan ook ten onrechte geoordeeld dat in bezwaar van een ontoelaatbare uitbreiding van het handhavingsverzoek sprake was.

7. De Afdeling is evenwel van oordeel dat het college bij het besluit op bezwaar de weigering om handhavend op te treden tegen de bedrijfsactiviteiten terecht in stand heeft gelaten.

Op het moment waarop dat besluit werd genomen bestond voor handhavend optreden geen grond, omdat voor die activiteiten een vergunning op grond van artikel 2.7, tweede lid, van de Wnb was verleend.

Naar uit het hiervoor onder 6 overwogene volgt, moet een Wnb-vergunning voor een veehouderij worden geacht tevens te zijn verleend voor de daarmee gepaard gaande verkeersbewegingen. De beoordeling van de vraag of, zoals SLB heeft betoogd, al dan niet een onvolledige vergunning is verleend, hoort dan ook in die procedure thuis. Hetzelfde geldt voor het betoog van SLB dat de emissie van de transportbewegingen overeenkomt met die van zes koeien en ten onrechte niet bij de beoordeling van de emissie van het bedrijf is meegenomen.

Dit betoog richt zich tegen het uitgangspunt van AERIUS 2016L dat de emissie van voertuigbewegingen op een afstand groter dan drie kilometer van Natura 2000-gebieden bij de verlening van natuurvergunningen buiten beschouwing werden gelaten. Dit betoog hoort derhalve eveneens in de procedure tot verlening van de Wnb-vergunning **thuis**. [...] [ECLI:NL:RVS:2020:2760](#)

JnB2020, 889

Rechtbank Limburg, 03-11-2020 (publ. 16-11-2020), AWB/ROE 19/2692

college van Gedeputeerde Staten van Limburg, verweerder.

Wet natuurbescherming (Wnb) 2.7

Omgevingsverordening Limburg 2014

NATUURBESCHERMING. HANDHAVING. BEWEIDEN EN BEMESTEN. In dit geval heeft verweerder verzuimd om de betrokken veehouderij in de gelegenheid te

stellen een aanvraag in te dienen voor aanpassing van de geldende natuurvergunning voor het beweiden van vee en voor een natuurvergunning voor het bemesten van gronden. De weigering om handhavend op te treden ten aanzien van beweiden en bemesten is ontoereikend gemotiveerd. Verwijzing naar ABRS 29-05-2019 [ECLI:NL:RVS:2019:1604](#).

[...] [Afwijzing] verzoek om handhavend op te treden tegen [...] [veehouderij] [...].

[...] 6. De uitspraak van de Afdeling van 29 mei 2019 [Red: [ECLI:NL:RVS:2019:1604](#)] is volgens de rechtbank ook in onderhavig vergelijkbaar geval leidend en van toepassing. [...]

7. Verweerder heeft vastgesteld dat bij de betrokken veehouderij sprake is van zowel beweiden van vee als van bemesten van gronden en dat daarvoor geen (toereikende) vergunning(en) als bedoeld in artikel 2.7, tweede lid, van de Wnb voorhanden is/zijn. De rechtbank stelt vast dat verweerder vervolgens heeft verzuimd om, conform de uitspraak van de Afdeling, de betrokken veehouderij in de gelegenheid te stellen een aanvraag in te dienen voor aanpassing van de geldende natuurvergunning voor het beweiden van vee en voor een natuurvergunning voor het bemesten van gronden. Dat betekent dat verweerder ten tijde van het bestreden besluit geen zicht had op de omvang van de vergunningplichtige activiteiten en op de daaruit al dan niet voortvloeiende noodzaak om te beschikken over een toereikende vergunning, terwijl verweerder reeds heeft onderkend dat per geval dient te worden vastgesteld of de concrete activiteiten van beweiden en/of bemesten vergunningplichtig zijn. Dat heeft verweerder niet onderzocht en daarmee is het bestreden besluit in strijd met de vereiste zorgvuldige voorbereiding daarvan. Door zich te beroepen op ontbrekende rekenmethodieken en beoordelingskaders heeft verweerder aan de weigering handhavend op te treden een ontoereikende en niet draagkrachtige motivering ten grondslag gelegd en daarmee in **strijd gehandeld met artikel 7:12, eerste lid, van de Awb.** [...]

[ECLI:NL:RBLIM:2020:8407](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Waterwet

JnB2020, 890

MK ABRS, 18-11-2020, 201907812/1/R1

college van dijkgraaf en hoogheemraden van het Hoogheemraadschap van Rijnland.

Waterschapswet 78 lid 2

Waterwet 5.1 lid 1

Keur Rijnland 2015 2.2.1 lid 1

WATERWET. De Waterwet noch de toelichting daarop bieden aanknopingspunten voor het oordeel dat het niet is toegestaan in de legger minimummaten vast te leggen. De Unierichtlijn Legger oppervlaktewaterlichamen staat hieraan evenmin in de weg. Hierin wordt, gelet op de omschrijving van de term functioneel profiel ook uitgegaan van de minimaal noodzakelijke afmetingen om aan de waterstaatkundige functie te

kunnen voldoen. Gelet op de taak van een waterschap om zorg te dragen voor een goede waterstand en daarmee voor een goed functionerende wateraanvoer en -afvoer in de waterwegen, is logisch dat in de legger de minimale afmetingen die een watergang moet hebben zijn opgenomen.

[ECLI:NL:RVS:2020:2770](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Volksverzekeringen

JnB2020, 891

MK CRvB, 11-11-2020 (publ. 17-11-2020), 18/3551 AKW

Raad van bestuur van de SvB.

AKW 7a

Beoordelingskader BUK 2016 (Beoordelingskader) 11, 12

Regeling uitvoering dubbele kinderbijslag bij intensieve zorg (Regeling) 1, 2, 3

KINDERBIJSLAG. INTENSIEVE ZORG. "SPECIFIEKE VERPLEEGKUNDIGE HANDELINGEN". Van intensieve zorg als bedoeld in het bepaalde bij en

krachtens de AKW is geen sprake. De SvB heeft de aanvraag om dubbele kinderbijslag terecht afgewezen.

4.6. Zoals de Raad in de uitspraak van 19 september 2018 ([ECLI:NL:CRVB:2018:3029](#)) heeft overwogen is het Beoordelingskader aan te merken als een vaste gedragslijn en kan het Beoordelingskader als uitgangspunt voor de beoordeling van een aanspraak op dubbele kinderbijslag worden genomen.

Eten en drinken

4.7. Appellante voert aan dat [naam dochter] weliswaar niet continu aansporing en begeleiding bij de maaltijden nodig heeft, maar dat zij wel veel extra eetmomenten heeft **vanwege lage bloedsuikers, zowel overdag als 's nachts. Voor ieder eet-** en drinkmoment moet appellante berekenen hoeveel koolhydraten dit eten en drinken bevat in verband met het toedienen van de juiste hoeveelheid insuline. Zij moet [naam dochter] daarom ook altijd begeleiden bij activiteiten zoals een schoolontbijt of een uitje. Dit is intensief en daarom is voor dit item ten onrechte geen punt toegekend.

4.8. Dit betoog slaagt niet. De Raad volgt de SvB in het standpunt dat het berekenen van de hoeveelheid koolhydraten niet kan leiden tot een punt op het item eten en drinken. Volgens het Beoordelingskader kan een punt voor het item eten en drinken worden toegekend als het kind, kort samengevat, om fysieke of psychische redenen niet in staat is om zelfstandig te eten of te drinken en daarbij hulp, toezicht of continue aansporing nodig heeft. Bij het verzorgen van extra eetmomenten, het berekenen van de hoeveelheid koolhydraten en begeleiding buitenshuis is dit niet aan de orde.

Medische verzorging

[...]

4.10. Het betoog van appellante dat sprake is van intensieve kindzorg, omdat [naam dochter] voor de jaren 2018, 2019 en 2020 een indicatie heeft op grond van de

Zorgverzekeringswet (Zvw) slaagt reeds niet omdat uit de gedingstukken niet blijkt dat [naam dochter] op de peildatum was geïndiceerd voor intensieve kindzorg.

4.11. Appellante betoogt voorts dat de verpleegkundige handelingen die bij [naam dochter] moeten worden verricht specifieke verpleegkundige handelingen zijn. Volgens de SvB vallen de handelingen die bij [naam dochter] nodig zijn, te weten het controleren **van lichaamsfuncties en het subcutaan injecteren niet onder het begrip "specifieke verpleegkundige handelingen" in het Beoordelingskader. De Raad volgt de SvB hierin en acht daarbij het volgende van belang.** In het Beoordelingskader zelf is het begrip **"specifieke verpleegkundige handelingen" niet nader toegelicht, maar is volstaan met het** vermelden van een aantal voorbeelden daarvan. Wel wordt in het Beoordelingskader verwezen naar intensieve kindzorg volgens de Zvw. In artikel 2.10 van het Besluit zorgverzekering (Bzv (oud)), waarin tot 1 januari 2018 de intensieve kindzorg was **geregeld en waarin het begrip "specifieke verpleegkundige handelingen" eveneens was** opgenomen, noch in de nota van toelichting bij deze bepaling (Stb. 2014, 417, p. 23) is uitgelegd wat onder dit begrip wordt verstaan. Wel blijkt uit deze nota van toelichting dat de zogenoemde intensieve kindzorg tot 1 januari 2015 ten laste van de Algemene Wet Bijzondere Ziektekosten (AWBZ) kwam. In bijlage 2 bij de CIZ Indicatiewijzer, versie 7.1, van juli 2014, p. 100 en verder is het indiceren van intensieve kindzorg op grond van de AWBZ nader omschreven. Volgens deze bijlage zijn binnen de doelgroep intensieve kindzorg twee profielen te onderscheiden, waaronder kinderen met lichtere complexe problematiek of een lichamelijke handicap, waarbij een of meer specifieke verpleegkundige handelingen nodig zijn en waarbij zorg voortdurend in de nabijheid nodig is. In de bijbehorende tabel is aangeduid welke handelingen specifieke verpleegkundige handelingen zijn en welke handelingen niet. De handelingen die in het Beoordelingskader worden genoemd als voorbeelden van specifieke verpleegkundige handelingen zijn ook in deze tabel als specifieke verpleegkundige handelingen geduid. **Gezien het voorgaande kan voor de uitleg van het begrip "specifieke verpleegkundige handelingen" in het Beoordelingskader aangesloten worden bij deze tabel.** De handelingen die ten tijde van de peildatum bij [naam dochter] werden verricht, zoals het controleren van lichaamsfuncties en het subcutaan toedienen van insuline, worden in de tabel niet als specifieke verpleegkundige handelingen aangemerkt. [...]

4.13. De Raad volgt het standpunt van de SvB dat appellante onvoldoende heeft onderbouwd dat de onder 4.7 genoemde handelingen in dit geval tot een score op het item medische verzorging moet leiden.

Conclusie

4.14. Het vorenstaande leidt tot de conclusie dat op de peildatum 1 oktober 2016 sprake was van een score van twee punten. Dit betekent dat van intensieve zorg als bedoeld in het bepaalde bij en krachtens de AKW geen sprake is en dat de SvB de aanvraag om dubbele kinderbijslag terecht heeft afgewezen. De aangevallen uitspraak komt daarom voor bevestiging in aanmerking.

[ECLI:NL:CRVB:2020:2795](https://ecli.nl/crvb/2020/2795)

Raad van bestuur van de Svb.
Verordening (EEG) nr. 1408/71
AOW.

AOW. INTERNATIONALE VRACHTWAGENCHAUFFEURS. ARBEIDSOVEREENKOMST IN CYPRUS. Onder verwijzing naar het arrest van het HvJEU d.d. 16 juli 2020, C-610/18, [ECLI:EU:C:2020:565](#) is op betrokkenen terecht de Nederlandse socialezekerheidswetgeving van toepassing verklaard.
[ECLI:NL:CRVB:2020:2741](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Sociale zekerheid overig

TOZO, NOW, TOFA

JnB2020, 893

Voorzieningenrechter Rechtbank Noord-Holland, 21-10-2020 (publ. 19-11-2020), HAA 20/5131

college van burgemeester en wethouders van de gemeente Haarlem, verweerder.

Tijdelijke overbruggingsregeling zelfstandig ondernemers 1 onder b, 2

TOZO. INTREKKING EN TERUGVORDERING TOZO 1 EN AFWIJZING VERLENGING (TOZO 2). URENCRI TERI UM. Verzoek om voorlopige voorziening afgewezen.

5. Ten aanzien van het bestreden besluit 1 is allereerst in discussie of verweerder zich op basis van de voorhanden informatie alsnog – derhalve na de eerdere toekenning - op het standpunt heeft kunnen stellen dat verzoeker niet voldoet aan het urencriterium.

Verweerder heeft ter zitting desgevraagd gesteld dat met invordering van de eerder toegekende en teruggevorderde Tozo 1-uitkering zal worden gewacht totdat op het door verzoeker ingediende bezwaar is beslist. Gelet hierop bestaat er op zichzelf geen spoedeisend belang bij een inhoudelijke beoordeling van het bestreden besluit 1.

6. Ook ten aanzien van het bestreden besluit 2 ligt primair de vraag voor of verzoeker voldoet aan het urencriterium. Met verweerder is de voorzieningenrechter voorshands van oordeel dat de door verzoeker overgelegde gegevens hierover vooralsnog onvoldoende duidelijkheid geven, althans deze gegevens laten zoveel ruimte voor twijfel dat voorshands niet kan worden gezegd dat verweerder de aangevraagde Tozo 2-uitkering ten onrechte heeft geweigerd. Omdat het hier om een aanvraag gaat, mag van verzoeker verlangd worden dat hij – desgevraagd door verweerder - komt met een concrete en verifieerbare onderbouwing. Dat ligt op zijn weg en als hij daarin niet slaagt, ligt dit binnen zijn risicosfeer. Ook op de zitting op 20 oktober 2020 heeft verzoeker onvoldoende opheldering kunnen geven.

7. De voorzieningenrechter ziet daarom op dit moment vooralsnog onvoldoende ruimte voor het treffen van een voorlopige voorziening. De hoorzitting in bezwaar vindt plaats binnen een overzienbare periode en verzoeker zal dan de mogelijkheid hebben om de ontstane ruis op dit punt – alsmede ten aanzien van de vraag of hij ook daadwerkelijk financieel is geraakt door de Corona-crisis – weg te nemen.

[ECLI: NL: RBNHO: 2020: 9582](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Bestuursrecht overig

APV-Exploitatievergunning

JnB2020, 894

MK ABRS, 18-11-2020, 201907277/1/A3

burgemeester van Eindhoven, appellant.

Gemeentewet 174

Algemene Plaatselijke Verordening Eindhoven (APV) 2:40a

APV. BEVELSBEVOEGDHEID. De bevelsbevoegdheid van artikel 2:40a, eerste lid, van de APV reikt niet zo ver dat een bevel kan worden gegeven ten aanzien van alle voor het publiek openstaande ruimtes of gebouwen zonder dat een of meer concreet voor publiek openstaande gebouwen worden genoemd.

[...] **2. De burgemeester heeft bij besluit van [...] op grond van artikel 2:40a van de APV bevolen dat [wederpartij] op de [locatie 1] in Eindhoven en/of elders in de gemeente Eindhoven voor de duur van vier maanden geen voor het publiek openstaande ruimte of gebouw in gebruik houdt, heeft of neemt voor de handel in elektronica. [...]**

[...] **6.1.[...]** Artikel 2:40a, eerste lid, van de APV luidt: "De burgemeester kan in het belang van de openbare orde, veiligheid, zedelijkheid of gezondheid, of in geval van **bijzondere omstandigheden, te zijner beoordeling, voor een of meer: [...] e. andere, voor** het publiek openstaande ruimten of gebouwen of daarbij behorende erven, tijdelijke sluiting bevelen of bevelen dat daar tijdelijk bepaalde sluitingsuren gelden of dat daar te zijner beoordeling ter bescherming van die belangen of in verband met die bijzondere omstandigheden genoegzame maatregelen worden getroffen."

[...] **6.3.** Over het betoog van de burgemeester dat hij op grond van artikel 2.40a, eerste lid, van de APV bevoegd was het bevel te geven, voor zover dit ziet op alle voor het publiek openstaande ruimtes of gebouwen elders in de gemeente Eindhoven overweegt de Afdeling als volgt. De rechtbank heeft terecht overwogen dat uit de bewoordingen van **artikel 240a, eerste lid, van de APV, in het bijzonder het woord 'daar', moet worden** afgeleid dat de bevelsbevoegdheid van dit artikel betrekking heeft op een of meer concreet genoemde voor publiek openstaande gebouwen. De rechtbank heeft dit voorts terecht afgeleid uit de titel van de afdeling van de APV waarin dit artikel is opgenomen. Deze titel luidt "Maatregelen voor bepaalde inrichtingen, ruimten, gebouwen en erven" en duidt dus ook op een of meer concreet genoemde voor publiek openstaande gebouwen. De rechtbank is terecht tot de conclusie gekomen dat de bevelsbevoegdheid van artikel 240a, eerste lid, van de APV dus niet zo ver reikt dat een bevel kan worden gegeven ten aanzien van alle voor het publiek openstaande ruimtes of gebouwen zonder **dat een of meer concreet voor publiek openstaande gebouwen worden genoemd. [...]**

[ECLI: NL: RVS: 2020: 2735](#)

JnB2020, 895

MK ABRS, 18-11-2020, 202000279/1/A3

burgemeester van Amsterdam.

Algemene wet bestuursrecht (Awb) 1:3

APV. EXPLOITATIEVERGUNNING. GEDOGEN. BESLUIT. HERSTELSANCTIE. Er bestaat in dit geval een onlosmakelijke samenhang tussen de beoordeling van het schrappen van de gedooglijst en de beoordeling van het intrekken van de exploitatievergunning. Een gelijktijdige beoordeling is daarom noodzakelijk. De bestuursrechter is in dit geval dan ook bevoegd een oordeel te geven over het gehele besluit waarbij de exploitatievergunning is ingetrokken en de coffeeshop van de gedooglijst is geschrapt.

In dit geval is terecht geoordeeld dat het tijdelijk intrekken van de exploitatievergunning een herstelsanctie is. Ook het, daarmee samenhangende, schrappen van de gedooglijst leidt niet tot het oordeel dat het besluit een bestraffende sanctie is.

[...] **[Intrekken] exploitatievergunning van [coffeeshop] voor de duur van een week [...]** en de coffeeshop voor een week geschrapt van de lijst van inrichtingen waar de verkoop van softdrugs wordt gedoogd (hierna: de gedooglijst).

[...] **4. De rechtbank heeft geoordeeld dat de beslissing om de coffeeshop te schrappen van de gedooglijst een beslissing over gedogen is en dat dit daarom geen besluit is in de zin van de Algemene wet bestuursrecht (hierna: Awb) en hiermee ook niet is gelijk te stellen. [...]**

[...] **5.1.** De rechtbank heeft zich voor haar oordeel gebaseerd op jurisprudentie van de Afdeling. In de uitspraak van 24 april 2019, [ECLI:NL:RVS:2019:1356](#), heeft de Afdeling overwogen dat de intrekking van een gedoogverklaring slechts in enkele uitzonderingsgevallen met een besluit wordt gelijkgesteld, omdat alleen in uitzonderlijke gevallen van de gedoogde niet kan worden gevegd om door voortzetting van de overtreding een voor bezwaar vatbaar handhavingsbesluit uit te lokken. De rechtbank heeft ook verwezen naar de enige uitzondering die tot op heden is aangenomen in de uitspraak van 9 maart 2011, [ECLI:NL:RVS:2011:BP7160](#). In die zaak over de intrekking van een gedoogverklaring voor een coffeeshop riskeerde de betrokkene een grotere kans op ontneming van zijn vrijheid dan een exploitant van een niet-gedoogde coffeeshop in het algemeen loopt bij het verhandelen van softdrugs. Vanwege deze grotere kans op vrijheidsontneming is geoordeeld dat van de exploitant niet kon worden gevegd de overtreding voort te zetten om een handhavingsbesluit uit te lokken waartegen rechtsmiddelen konden worden aangewend.

5.2. De onder 5.1 besproken jurisprudentie ziet op beslissingen over alleen de gedoogverklaring. In dit geval is in één beslissing besloten de coffeeshop van de gedooglijst te schrappen en de exploitatievergunning in te trekken, beide voor de duur van één week, vanwege één en dezelfde overtreding van de gedoogvoorwaarden. Alleen al omdat de exploitatievergunning tijdelijk is ingetrokken, is het voor [appellante] tijdens die week niet toegestaan om softdrugs te verkopen in [coffeeshop]. Als zij dit wel zou doen, zou zij immers een ander verbod overtreden, namelijk het verbod om te

exploiteren zonder exploitatievergunning. Als achteraf bij de beoordeling door de bestuursrechter blijkt dat de exploitatievergunning ten onrechte tijdelijk is ingetrokken, blijft staan dat [appellante] gedurende die week nog steeds geen softdrugs had mogen verkopen, omdat de coffeeshop die week niet op de gedooglijst stond. Zoals door de burgemeester is verklaard, zijn alle drie de onderdelen, dus de exploitatievergunning, de gedoogverklaring en de plaatsing op de gedooglijst, nodig om softdrugs te mogen verkopen in [coffeeshop] zonder bestuursrechtelijk negatieve gevolgen. Er bestaat in dit geval een onlosmakelijke samenhang tussen de beoordeling van het schrappen van de gedooglijst en de beoordeling van het intrekken van de exploitatievergunning. Een gelijktijdige beoordeling is daarom noodzakelijk. Van [appellante] kan niet worden gevergd dat zij het verbod op het exploiteren zonder exploitatievergunning overtreedt om een handhavingsbesluit met betrekking tot het schrappen van de gedooglijst uit te lokken of om zich voor het schrappen van de gedooglijst tot de civiele rechter te wenden. [appellante] stelt dan ook terecht dat de bestuursrechter in dit geval bevoegd is een oordeel te geven over het gehele besluit waarbij de exploitatievergunning is ingetrokken en de coffeeshop van de gedooglijst is geschrapt.

[...] 7.3. De rechtbank heeft terecht geoordeeld dat het tijdelijk intrekken van de exploitatievergunning een herstelsanctie is. Ook het, daarmee samenhangende, schrappen van de gedooglijst leidt niet tot het oordeel dat het besluit een bestraffende sanctie is. [...]

[ECLI:NL:RVS:2020:2771](#)

Zie ook de samenvatting van deze uitspraak onder het kopje "Algemeen bestuursrecht" (JnB2020, 884).

[Naar inhoudsopgave](#)

Arbeidsomstandighedenwet

JnB2020, 896

MK ABRS, 18-11-2020, 201905037/1/A3

staatssecretaris van Sociale Zaken en Werkgelegenheid.

Arbeidsomstandighedenwet (Arbowet) 16, 27

Arbeidsomstandighedenbesluit (Arbobesluit) 3.2

ARBEID SOMSTANDIGHEDENWET. In artikel 3.2 van het het Arbobesluit is niet bepaald op welke wijze de werkgever aan de open norm moet voldoen. Dit maakt een eis ter naleving van artikel 3.2, eerste lid, des te ingrijpender, omdat daarmee de staatssecretaris in plaats van de werkgever bepaalt welke maatregelen moeten worden genomen en daarom moet aan zo'n eis een gedegen motivering ten grondslag liggen. Verwijzing naar ABRS 17-07-2019, [ECLI:NL:RVS:2019:2441](#).

[...] Bij besluit van 11 juli 2017 heeft de staatssecretaris op grond van artikel 27 van de [...] Arbowet [...] een eis gesteld aan Stichting Pluryn over de wijze waarop artikel 3.2 van het [...] Arbobesluit [...] moet worden nageleefd.

[...] **7.2.** De door de staatssecretaris gestelde eis dient ter invulling van het bepaalde in artikel 16 van de Arbowet, in verbinding gelezen met artikel 3.2, eerste lid, van het Arbobesluit. Laatstgenoemd artikel bepaalt dat arbeidsplaatsen zodanig worden ontworpen, gebouwd, uitgerust, in bedrijf gesteld, gebruikt en onderhouden, dat gevaar voor de veiligheid en de gezondheid van de werknemers zoveel mogelijk is voorkomen. Deze bepaling verplicht niet tot het nemen van alle denkbare maatregelen ter voorkoming van elk gevaar voor de veiligheid en de gezondheid van de werknemers. In het Arbobesluit is niet bepaald op welke wijze de werkgever aan de open norm moet voldoen. Het is dus in beginsel aan de werkgever om te bepalen welke maatregelen hij neemt. Dit maakt een eis ter naleving van artikel 3.2, eerste lid, des te ingrijpender, omdat daarmee de staatssecretaris in plaats van de werkgever bepaalt welke maatregelen moeten worden genomen. Vanwege het ingrijpende karakter moet aan zo'n eis een gedegen motivering ten grondslag liggen, waarin in elk geval wordt ingegaan op de maatregelen die de werkgever al heeft getroffen en op de vraag waarom naast die maatregelen nog andere maatregelen nodig zijn ter voorkoming van gevaar voor de veiligheid en de gezondheid van de werknemers. Vergelijk de uitspraak van de Afdeling van 17 juli 2019, [ECLI:NL:RVS:2019:2441](#).

De Afdeling is van oordeel dat de motivering in de besluitvorming van de staatssecretaris **hieraan voldoet.** [...]

[ECLI:NL:RVS:2020:2754](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Drank- en horecawet

JnB2020, 897

MK ABRS, 18-11-2020, 201907109/1/A3

burgemeester van Breda, appellant.

Drank- en Horecawet (DHW) 25 lid 1 aanhef en onder a

DRANK- EN HORECAWET. HANDHAVING. Uitleg artikel 25 DHW. Het moet de exploitant van een publieke ruimte niet zonder meer worden toegerekend als bezoekers van de exploitant alcoholhoudende drank meenemen. Gezien de in dit geval door de exploitant getroffen maatregelen heeft zij voldaan aan de op haar rustende verantwoordelijkheid en kan haar de aanwezigheid van alcohol bij haar gasten niet worden toegerekend.

[...] **2.** Breda Nightflight is een hostel [...]. [...] **In één van die grotere kamers hebben inspecteurs [...] gesloten flessen en blikjes zwak- en sterk-alcoholhoudende drank gevonden.** [...]

[...] **3.** De burgemeester stelt zich op het standpunt dat Breda Nightflight artikel 25, eerste lid, aanhef en onder a, van de DHW heeft overtreden. [...] **Vaststaat dat Breda Nightflight geen vergunning heeft voor het verstrekken van alcoholhoudende drank.** [...] Omdat Breda Nightflight al twee keer eerder dit artikel van de DHW heeft overtreden, **heeft de burgemeester het hostel voor een maand laten sluiten.** [...]

[...] **8.1** Naar het oordeel van de Afdeling voert de burgemeester terecht aan dat de overweging van de rechtbank dat artikel 25, eerste lid, aanhef en onder a, van de DHW uitsluitend en alleen wordt overtreden als de aanwezige alcoholhoudende drank toebehoort aan degene die de ruimte openhoudt voor publiek, onjuist is. Voor die door Breda Nightflight bepleite en door de rechtbank gevolgde zeer beperkte uitleg zijn namelijk geen aanknopingspunten te vinden in de tekst en totstandkomingsgeschiedenis van die bepaling.

8.2. De Afdeling ziet in het voorgaande echter geen aanleiding om de aangevallen uitspraak te vernietigen. De Afdeling is namelijk met de rechtbank van oordeel dat voor de door de burgemeester voorgestane ruime uitleg van artikel 25, eerste lid, aanhef en onder a, van de DHW evenmin aanknopingspunten zijn te vinden in de tekst en totstandkomingsgeschiedenis van die bepaling of in die van haar voorgangers (zie onder meer Kamerstukken II, 1961-1962, **6811, nr. 3, blz. 25 e.v.**). [...] **Uit deze** wetsgeschiedenis en de daarin uiteengezette systematiek van de regelgeving volgt dat de exploitant alleen alcoholhoudende drank aanwezig mag hebben als een uitzondering op het verbod van toepassing is. Daaruit kan echter niet worden afgeleid dat het de exploitant, die een ruimte openhoudt voor publiek, zonder meer moet worden toegerekend als bezoekers van de exploitant alcoholhoudende drank meenemen. Dat de omstandigheid dat de alcoholhoudende drank van de gasten is, niet als uitzondering op het verbod is opgenomen, betekent nog niet dat in die situatie zonder meer het verbod wordt overtreden door de exploitant, omdat het aanwezig zijn van die drank onder alle omstandigheden aan die exploitant moet worden toegerekend, zoals de burgemeester betoogt.

Voor deze ruime uitleg van de reikwijdte van artikel 25, eerste lid, aanhef en onder a, van de DHW zijn ook in de **rechtspraak geen aanknopingspunten te vinden.** [...]

[...] **8.3.** Breda Nightflight heeft in de huurovereenkomst een bepaling opgenomen dat de aanwezigheid van alcohol niet is toegestaan in het hostel. Ook heeft zij op meerdere plaatsen in het hostel bordjes opgehangen waarop staat dat alcohol niet is toegestaan. Gezien deze door Breda Nightflight getroffen maatregelen is de Afdeling van oordeel dat zij daarmee heeft voldaan aan de op haar rustende verantwoordelijkheid. Dat betekent dat haar in dit geval de aanwezigheid van alcohol bij gasten van het hostel niet kan **worden toegerekend.** [...]

[ECLI:NL:RVS:2020:2742](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Wet op de rechtsbijstand

JnB2020, 898

MK ABRS, 18-11-2020, 201908487/1/A2 en 201908489/1/A2

bestuur van de raad voor rechtsbijstand.

Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM) 8

Algemene wet bestuursrecht (Awb) 7:13

Wet op de rechtsbijstand (Wrb) 7a, 14, 15

Inschrijvingsvoorwaarden advocatuur 2018 (inschrijvingsvoorwaarden) 6c

RECHTSBIJSTAND. Artikel 6c van de Inschrijvingsvoorwaarden advocatuur 2018 is niet onverbindend wegens strijd met de door appellanten aangevoerde hogere regelgeving of de algemene rechtsbeginselen. Er bestaat in deze gevallen echter aanleiding artikel 6c voor het jaar 2018 buiten toepassing te laten wegens strijd met het rechtszekerheidsbeginsel.

[...] de raad [heeft] aan [appellant sub 1] en [appellant sub 2] medegedeeld dat zij niet zullen worden ingepland op het piketrooster voor zaken in het kader van de Wet bijzondere opnemingen in psychiatrische ziekenhuizen (hierna: BOPZ) voor de periode 1 januari 2019 tot en met 30 juni 2019.

[...] - Bevoegdheid raad

6.1 [...] In artikel 6c van de inschrijvingsvoorwaarden is toegelicht dat het bevorderen

van een evenredigere verdeling van het aantal BOPZ-zaken aan de advocaten op de besta BOPZ-piketplanning het uitgangspunt is voor het uitsluiten van advocaten voor de BOPZ-piketplanning in de daaropvolgende planningsperiode indien zij binnen één kalenderjaar meer dan 70 toevoegingen in BOPZ-zaken hebben ontvangen. [...] Nu hieruit volgt dat de in artikel 6c van de inschrijvingsvoorwaarden opgenomen maatregel is gericht op het bevorderen van een evenwichtige spreiding van het aanbod van de verlening van rechtsbijstand, is de rechtbank terecht tot het oordeel gekomen dat de raad op grond van artikel 7a, in samenhang met de artikel 14 en 15 van de Wrb de bevoegdheid voor het invoeren van deze bepaling toekomt.

[...] - Exceptieve toetsing

[...] **6.2. [...] Gelet op het voorgaande blijkt uit de wetsgeschiedenis dat de raad een**

zekere mate van beoordelingsruimte toekomt bij het stellen van voorwaarden voor de inschrijving van advocaten en de piketregeling. Omdat de intensiteit van de exceptieve toetsing afhankelijk is van onder meer de beslissingsruimte die de raad heeft, heeft de rechtbank artikel 6c van de inschrijvingsvoorwaarden terecht terughoudend getoetst. Nu de raad beleidsruimte toekomt bij de besteding van de publieke middelen voor gefinancierde rechtsbijstand, heeft de rechtbank in dat verband terecht overwogen dat het niet de taak is van de rechter om de waarde van het maatschappelijk gewicht dat aan de betrokken belangen moet worden toegekend, naar eigen inzicht vast te stellen. Omdat het aan de raad is om de betrokken belangen af te wegen, heeft de rechtbank ook het door de raad aangevoerde belang om te streven naar een toekomstbestendig systeem in aanmerking kunnen nemen.

[...] - Inwerkingtreding

6.6. [...] Gelet op de ingrijpende gevolgen voor [appellant sub 1] en [appellant sub 2],

heeft de raad naar het oordeel van de Afdeling gehandeld in strijd met het rechtszekerheidsbeginsel door artikel 6c van de inschrijvingsvoorwaarden onmiddellijk in werking te laten treden. Daarbij is van belang dat pas bij bekendmaking van de maatregel op 14 februari 2018 voor advocaten in het psychiatrisch patiëntenrecht duidelijk was wat het maximaal aantal toevoegingen was geworden. [appellant sub 1] en [appellant sub 2] betogen terecht dat zij in de gelegenheid hadden moeten worden gesteld om hun bedrijfsvoering aan te passen aan de nieuwe maatregel. De raad heeft

besloten op 1 maart 2018 te starten met de telling van het aantal toevoegingen, waardoor advocaten vanaf het moment van bekendmaking maar twee weken de tijd hadden om hun werkzaamheden bij te stellen. Door de telling per 1 januari 2019 te beginnen, zouden advocaten ruim tien maanden de tijd hebben gekregen zich hierop voor te bereiden. Indien in 2019 meer dan 70 toevoegingen worden afgegeven, leidt dit tot uitsluiting van de planning per 1 januari 2020, bijna twee jaar na de bekendmaking van de maatregel. Naar het oordeel van de Afdeling was advocaten binnen het psychiatrisch patiëntenrecht door telling vanaf 1 januari 2019 voldoende tijd gegund om hun bedrijfsvoering, indien nodig, aan te passen. Gelet op het voorgaande is de raad in strijd met artikel 7:13, zevende lid, van de Awb in de onderscheiden besluiten van 5 maart 2019 ondeugdelijk gemotiveerd afgeweken van de adviezen van de bezwaarcommissie om artikel 6c van de inschrijvingsvoorwaarden voor het jaar 2018 buiten toepassing te laten. De Afdeling ziet aanleiding artikel 6c van de inschrijvingsvoorwaarden in deze gevallen dan ook voor het jaar 2018 buiten toepassing te laten. [...]

[ECLI:NL:RVS:2020:2756](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Vreemdelingenrecht

Richtlijnen en verordeningen

JnB2020, 899

HvJEU (Zesde kamer), 19-11-2020, C-238/19

EZ tegen Duitsland.

Richtlijn 2011/95 9 lid 2 e lid 3, 10

KWALIFICATIERICHTLIJN. Het sterke vermoeden bestaat dat het weigeren van militaire dienst in Syrië verband houdt met één van de vijf in artikel 10 van de Kwalificatierichtlijn genoemde gronden van vervolging.

Het Hof (Zesde kamer) verklaart voor recht:

- 1) Artikel 9, lid 2, onder e), van richtlijn 2011/95/EU [Kwalificatierichtlijn] moet aldus worden uitgelegd dat deze bepaling, wanneer het recht van de staat van herkomst geen mogelijkheid biedt om de militaire dienst te weigeren, er niet aan in de weg staat dat deze weigering wordt vastgesteld indien de betrokkene zijn weigering niet volgens een bepaalde procedure heeft geformaliseerd en zijn land van herkomst is ontvlucht zonder zich bij de militaire autoriteiten te melden.
- 2) Artikel 9, lid 2, onder e), van richtlijn 2011/95 moet aldus worden uitgelegd dat voor een dienstplichtige die weigert om zijn militaire dienst te vervullen tijdens een conflict maar niet weet hoe en waar hij als militair zal worden ingezet, de vervulling van zijn militaire dienst in de context van een algemene burgeroorlog waarin het leger herhaaldelijk en systematisch misdrijven begaat of daden pleegt zoals bedoeld in artikel 12, lid 2, van deze richtlijn en waarbij dit leger gebruikmaakt van dienstplichtigen,

inhoudt dat deze dienstplichtige direct of indirect deelneemt aan het plegen van dergelijke misdrijven of daden, ongeacht waar hij wordt ingezet.

3) Artikel 9, lid 3, van richtlijn 2011/95 moet aldus worden uitgelegd dat deze bepaling vereist dat er een verband bestaat tussen de in artikel 10 van deze richtlijn genoemde gronden en de vervolging en bestraffing bedoeld in artikel 9, lid 2, onder e), van deze richtlijn.

4) Artikel 9, lid 2, onder e), juncto artikel 9, lid 3, van richtlijn 2011/95 moet aldus worden uitgelegd dat het niet als vaststaand gegeven geldt dat er een verband bestaat tussen de in artikel 2, onder d), alsook in artikel 10 van deze richtlijn genoemde gronden en de in artikel 9, lid 2, onder e), van deze richtlijn bedoelde vervolging en bestraffing wegens de weigering militaire dienst te vervullen, louter omdat deze vervolging en bestraffing verband houden met die weigering. Niettemin bestaat er een sterk vermoeden dat de weigering om onder de in artikel 9, lid 2, onder e), van deze richtlijn bedoelde omstandigheden de militaire dienst te vervullen, verband houdt met één van de vijf in artikel 10 ervan genoemde gronden. Het staat aan de bevoegde nationale autoriteiten om, gelet op alle omstandigheden van het geval, na te gaan of dit verband aannemelijk is.

[ECLI:EU:C:2020:945](#)

Bij dit arrest is een [persbericht](#) uitgebracht.

JnB2020, 900

MK Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Arnhem, 18-11-2020, AWB 20/2893
staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Richtlijn 2011/51/EU 3 lid 2 a

Vw 2000 45b

Vb 2000 3.5 lid 2 g, 3.58 lid 1

LANGDURIG INGEZETENERI CHTLIJN. EU-verblijfsvergunning voor langdurig ingezetenen. Arrest Mangat Singh, [ECLI:EU:C:2012:636](#). De verblijfsvergunning **regulier met als doel 'het zoeken naar en verrichten van arbeid al dan niet in loondienst' (het zoekjaar) is een tijdelijk en formeel beperkt verblijfsrecht**, als bedoeld in artikel 3, tweede lid, aanhef en onder e, van de Richtlijn langdurig ingezetenen. De formele beperkingen van dit verblijfsrecht impliceren namelijk dat het verblijfsrecht van tijdelijke aard is en laten niet toe dat de houder daarvan zich, op grond van deze vergunning, duurzaam vestigt in de betrokken lidstaat. Dat deze verblijfsvergunning als doel heeft duurzame vestiging te faciliteren, maakt dat niet anders.

[ECLI:NL:RBDHA:2020:11718](#)

JnB2020, 901

MK Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Haarlem, 12-11-2020 (publ. 19-11-2020), NL19.18384

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Verordening (EU) Nr. 604/2013

DUBLINVERORDENING. Verweerder heeft zich terecht op het standpunt gesteld dat ten aanzien van Polen uitgegaan kan worden van het interstatelijk vertrouwensbeginsel.

Eiser voert aan dat de onafhankelijkheid van de Poolse rechters in het geding is vanwege nieuwe Poolse wetgeving (onder meer het nieuwe tuchtrecht). Dit was voor de Europese Commissie ook aanleiding om over te gaan tot meerdere inbreukprocedures.

De rechtbank overweegt dat sprake is van een fundamenteel gebrek van de onafhankelijkheid van de rechterlijke instanties van Polen die negatieve gevolgen kunnen hebben op het niveau van de rechterlijke instantie van die lidstaat die bevoegd is in asielprocedures (zie punt 75 arrest L.M., [ECLI:EU:C:2018:586](#)). Dit is echter niet voldoende voor de conclusie dat zwaarwegende en op feiten gebaseerde gronden bestaan dat iedere asielzoeker (in het bijzonder een Dublinclaimant) een reëel gevaar loopt dat zijn grondrecht op een onafhankelijk gerecht zal worden geschonden en in het verlengde daarvan een reëel risico zal lopen op onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest en artikel 3 EVRM.

6.1.2. Daarbij is in de eerste plaats van belang dat de onafhankelijkheid van het Poolse Hoogerechtshof en de gewone rechterlijke instanties – zoals de autoriteit die zal beslissen op een beroep tegen een eventuele afwijzing van de asielaanvraag van eiser – niet op directe maar op een indirecte wijze niet gewaarborgd is. Uit de informatie die is ingebracht, zoals het door eiser overgelegde rapport van Amnesty International van juni 2019, blijkt verder niet dat Poolse rechters zich vanwege de vrees om onderworpen te worden aan disciplinaire maatregelen of vanwege de andere hervormingen, in individuele zaken in strijd met de bepalingen van het Unierecht of Verdragen hebben geoordeeld dan wel dat zij op basis van politieke overwegingen in plaats van het recht, recht hebben gesproken. De disciplinaire zaken van acht Poolse rechters die door Amnesty International zijn besproken in het rapport van juli 2019 bieden daarvoor onvoldoende aanknopingspunten. Ook is gesteld noch gebleken dat de problemen met betrekking tot de onafhankelijkheid van de rechterlijke macht in Polen in andere gevallen reeds hebben geleid tot schendingen van artikel 4 van het Handvest. Daarnaast blijkt uit de informatie die is ingebracht niet dat uitspraken van Poolse rechters in asielzaken door tuchtrechtelijke maatregelen van de tuchtkamer, worden teruggedraaid. Uit dit rapport komt wel naar voren dat tegen enkele rechters, die zich bij de Europese Commissie hebben beklaagd over het nieuwe tuchtrecht of andere hervormingen dan wel die zich in het openbaar daartegen hebben uitgesproken, disciplinaire maatregelen zijn getroffen. Voorts wordt melding gemaakt van één geval, waarin een disciplinaire maatregel is getroffen tegen een rechter die in een strafzaak had geoordeeld dat de verdachte zich niet goed had kunnen verdedigen. Uit het rapport van de Commissioner for Human Rights of the Council of Europe van 28 juni 2019 komt hetzelfde beeld naar voren als geschetst in het rapport van Amnesty International. In geen van de gevallen, waarin blijkens de hiervoor aangehaalde rapporten disciplinaire maatregelen aan rechters zijn opgelegd, was echter sprake van een rechterlijke uitspraak in een asiel- of bewaringszaak.

Verder zijn door de Europese Commissie, zoals weergegeven onder 5. diverse EU-instrumenten ingezet in dit kader. De instrumenten die zijn ingezet inzake de

pensioenregelingen hebben tot een positief resultaat geleid, gelet op de arresten van het Hof (zie onder 5., sub b). Niet gesteld noch gebleken is dat Polen zich niet heeft gehouden aan die arresten van het Hof. Voor wat betreft het nieuwe tuchtrecht lopen nog diverse procedures zoals de zaak die bij het Hof ligt, voor arrest, genoemd onder 5., sub c. Mocht het Hof het nieuwe tuchtrecht in het te wijzen arrest in strijd achten met het Europees recht, dan zijn er op voorhand onvoldoende aanwijzingen dat Polen zich niet zal conformeren aan dat arrest.

Daar komt bij dat Polen het terugnameverzoek heeft geaccepteerd en daarmee heeft gegarandeerd het asielverzoek inhoudelijk te behandelen.

7. Ten aanzien van eisers beroep op de informatie in het AIDA-rapport van 2018 overweegt de rechtbank dat daaruit niet volgt dat in Polen anderszins sprake is van systematische tekortkomingen in de asielprocedure (waaronder opvang) op grond waarvan niet meer van het interstatelijk vertrouwensbeginsel kan worden uitgegaan. [...]

8. Gelet op het voorgaande, in samenhang bezien, is de rechtbank van oordeel dat verweerder zich terecht op het standpunt heeft gesteld dat ten aanzien van Polen uitgegaan kan worden van het interstatelijk vertrouwensbeginsel.

[ECLI:NL:RBDHA:2020:11769](https://eur-lex.europa.eu/eli/nl/rbdha/2020/11769)

JnB2020, 902

Rechtbank Den Haag, zittingsplaats 's-Hertogenbosch, 16-11-2020, NL20.14518
staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Verordening (EU) Nr. 604/2013

DUBLI NVERORDENING. Einduitspraak omdat verweerder geen uitvoering geeft aan de tussenuitspraak. Roemenië. Claimverzoek niet op naam van eiser. Werkwijze verweerder berust op een onjuiste uitleg van het interstatelijk vertrouwensbeginsel en de wijze waarop moet worden beoordeeld of hiervan kan worden uitgegaan.

De rechtbank verricht geen ambtshalve toets van het bestreden besluit maar stelt feitelijk vast dat het overdrachtsbesluit niet is voorzien van een op naam van eiser gesteld claimverzoek en op naam van eiser gestelde acceptatie van een claimverzoek. Deze feiten leiden vervolgens tot de juridische conclusie dat er geen sprake is van een rechtsgeldig claimakkoord op grond waarvan eiser kan worden overgedragen aan Roemenië.

De Dublin-verordening schrijft in artikel 5 voor dat de lidstaat met de verzoeker een persoonlijk onderhoud voert om de verantwoordelijke lidstaat gemakkelijker te kunnen bepalen. Verweerder zal dan ook om invulling te geven aan de strekking van deze bepaling moeten ingaan op de inhoud van dit onderhoud. Het steeds in het algemeen **overwegen dat "er geen geloofwaardigheidsbeoordeling plaatsvindt in de Dublin-procedure" ontnemt het nuttig effect van deze bepaling en maakt deze uit de Dublinverordening voor verweerder voortvloeiende verplichting zinledig.** Verweerder heeft overigens niet gemotiveerd waarom het niet verrichten van een geloofwaardigheidsbeoordeling enkel betrekking heeft op de kwaliteit van de asielprocedure, opvang en behandeling door de Roemeense autoriteiten en niet bijvoorbeeld op de aanwezigheid van familieleden in de lidstaten. Voor zover verweerder

zou menen dat dit te maken heeft met het mogen uitgaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel volgt de rechtbank dit niet. Verweerder moet immers juist om te kunnen bepalen of hij in dit concrete geval mag uitgaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel eiser hierover bevragen en de verklaringen beoordelen alvorens tot een conclusie te komen.

Verweerder lijkt te overwegen dat hij hoe dan ook van het interstatelijk vertrouwensbeginsel mag uitgaan omdat de Afdeling niet heeft uitgesproken dat dit niet kan. Naar het oordeel van de rechtbank berust deze werkwijze op een onjuiste uitleg van het interstatelijk vertrouwensbeginsel en de wijze waarop moet worden beoordeeld of hiervan kan worden uitgegaan. Verweerder moet dus eerst de verklaringen van eiser over zijn ervaringen in Roemenië beoordelen en dan pas – mede op grond van die verklaringen- beoordelen of hij kan uitgaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel. Verweerder heeft er voor gekozen geen navraag te doen bij de Roemeense autoriteiten of de verklaringen van eiser feitelijk juist zijn terwijl verweerder daartoe uitdrukkelijk in de gelegenheid is gesteld. De rechtbank overweegt dat dit betekent dat verweerder, ook in een mogelijk hoger beroep en ook bij een mogelijk nieuw te nemen besluit, dient uit te gaan van de verklaringen zoals eiser die in zijn gehoor heeft afgelegd en die bovendien in sterke mate worden ondersteund door de algemene informatie over Roemenië waar eiser een beroep op doet.

[ECLI:NL:RBDHA:2020:11599](#)

[Naar inhoudsopgave](#)